

„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”

Az Úr imája, Máté 6: 9-13

Új bor

Mivel a 19., de jobban mondva a 20. század óta a mezőgazdaság gépiesítése elkezdődött és mára hatalmas méreteket öltött, így a mezőgazdasági termékek sincsenek kellőképpen értékelve. Történik ez azért, mert mára már szintetikus – nem természetes – anyagokból is képesek előállítani bármilyen élelmiszert, így bort is. Ezért van az, hogy sokszor a bor szőlőt sohasem lát, mégis az íze jobb, mint az eredetinek. Így pedig az emberek többsége újra elvész a részletekben, mert könnyen és olcsón jut hozzá a borhoz. Ezért nem rendeltetésének méltóan használja – él vele –, hanem mértéktelenül és haszontalanul. Mára a bor vagy túl nagy imádatnak örvend, vagy pontosan ellenkezőleg, lebecsülik és bármiből elkészítik. Pedig hát az igazi borászok, akik szőlőből csinálnak bort, azok tudják, mi a készítésének a menete, milyen fáradalmas, és mi a haszna a bornak, az újbornak.

Az újbor fogalma nem egyértelműen definiált, tág értelemben a kiejert bor a következő szüretig újbornak számít. A borászok általában az olyan borokat nevezik újbornak, melyekben még nem dominálnak az érlelési illatok és ízek, a „tökéletes” újbor az erjesztés után „nulla érleléssel” egyből a palackba kerül. Azonban idővel a palackban is kialakulnak érlelési jegyek, ezért általában a következő év húsvétjáig nevezhetjük az előző évben szüretelt szőlőből készült borokat újboroknak.

Hagyományosan az újborokat a borászok Márton napján, november 11-én mutatják be a nagyközönségnek, de egyes bortermelők már jóval korábban kijönnek primőr boraikkal. Az újborok kóstolása azért érdekes, mert ebben a stádiumban áll a bor a legközelebb a szőlőhöz, az elsődleges szőlőillatok és -ízek ilyenkor még dominánsak, ame-

lyek friss, üde és gyümölcsös jelleget adnak a bornak.

Az új bor ünnepe a református egyház ünnepe, amelyet a gyülekezetek általában úrvacsorával ünnepelnek. A szüret végéhez és az új bor kiforrásához kötődik. A téli – mezőgazdasági – pihenést megelőző számadás.

Idős Bődök Dénes gyűjtése

Csicsói borászok

A csicsóiak a mai napig foglalkoznak hobbi szinten borászattal. Megalapították a Csicsói borosgazdák közösségét, és minden évben borfesztivált rendeztek, ahol nemzetközi szakmai bizottság értékelt a jó minőségű csicsói borokat.

Ifj. Beke Gyula akkori képviselő ötlete volt az első borfesztivál megrendezése 2007-ben, melynek szervezői id. Bődök Géza, Balogh Béla, ifj. Beke Gyula, id. Görözdi Zoltán, ifj. Kustván József, Nagy Róbert és ifj. Vida Sándor voltak. Aztán hozzájuk csatlakozott Katona István és Gajdosik József. A feleségek is sokat segítettek. A fesztiválok végén vadgulyással és pogácsával lepték meg a jelenlévőket. A fesztiválokon borversenyek voltak. A borversenyek pozitívan hatottak a borászokra, azóta minőségibb lett a csicsói bor. 2015-ben volt az utolsó fesztivál, helyette augusztusban bornapokat tartanak a helyi szőlőben, idén, 2017-ben volt a negyedik. A régi borosgazdák közül, akik szintén díjakat nyertek és akikről tudok: Petőcz Lajos (keresztapám, első díj, volt hajós, 1922–2008), Bődök Géza, Kiss Nándor mérnök, ifjú Kustván József, ifjú Nagy Vince, Wurcel Gábor tanító úr.

A csicsói borosgazdák közössége a helyi önkormányzattal együttműködve, 2014. március 22-én tartotta meg a VIII. Borfesztiválját. A község

polgármestere, Ing. Földes Csaba köszöntötte a résztvevőket, valamint felhívta a figyelmet a házi borkészítés hagyományaira és fontosságára. A rendezők 47 bormintát gyűjtöttek be, 29 fehér, 3 rosé és 15 vörösbor mintát. Az előző évi jó időnek kö-

Kékfrankos 2012-es vörösborra nyerte el. Katona István, Vida Sándor, Gajdosik József, Görözdi Zoltán, Nagy Róbert, Beke Gyula ekkor alkották meg a „hatos cuvée” bort. Ez a bor ezüstérmes lett.

szönhetően a versenyen minőségi borok szerepelhettek. A borokat nemzetközi szakmai bizottság Ing. Garai János, Kripp Zigmund báró, Németh Sándor, Kovács Béla, Görözdi Zoltán, valamint Sümegi Miklós értékelte. A versenyen 6 aranyérem, 17 ezüstérem, 18 bronzérem született. A legmagasabb pontszámot Beke Gyula Olaszrizling 2013-as fehérborra és Gajdosik József Cabernet Sauvignon 2012-es vörösborra érte el. A polgármesteri díjat fehérbor kategóriában Beke Gyula Olaszrizling 2013-as fehérborra, vörösbor kategóriában Gajdosik József

Borosgazdák, 2009-es évi díjazottak, fent balról jobbra, fejek szerint: Hostomský Milan, Földes Csaba, Kiss Tivadar, Kiss Nándor, Gaál Sándor, id. Bödök Károly, ifj. Beke Gyula, Sloboda Anita, ifj. Vida Sándor, id. Görözdi Zoltán, Garai János, ifj. Kustyán József, --, Borsiczka Sörös Iveta, id. Androvics Mihály, Nagy Róbert, Bödök Gézané Nagy Judit, Csémi László. Ülnek: Buglos Péter, Ledeczki Imréné Nagy Katalin, id. Ledeczki Imre.

Három felvidéki, magyar nyelvű weboldal érhető el immár. Céljuk, hogy a látogatók számára kereshető adatbázist kínáljanak, az eladók számára pedig ingyenes megjelenési lehetőséget biztosítsanak, ezáltal is segítve a felvidéki magyarság gazdasági tevékenységeit. A regisztráció után elérhetővé válik a feltöltési oldal, amelyen megadható a kínálat leírása és az eladó elérhetősége.

Egyre több üzletlánc forgalmaz olyan élelmiszereket, melyeket iparilag állítanak elő. Megfigyelhető egyúttal a háztáji kiskertek befűvesítése, kevesen művelik meg saját kertjüket. A www.haztaji.sk létrejöttének célja, hogy a kiskertekben, háztájban megtermelt főlegesen élelmi-

szer gazdára találjon. Így minőségibb táplálék kerülhet az asztalunkra. Pontosan fogjuk tudni, ki a termelője a finomságnak. A hirdető akár némi keresetkiegészítésre is szert tehetnek.

A www.szolgaltatas.sk vállalkozásoknak ad ingyenes hirdetési felületet, például: fodrászat, alkalmi kerti munkák, élelmiszerbolt, e-shop, kutyaképzés stb. A harmadik ingyenes webhelyen, a www.termek.sk címűn pedig a vállalkozások közé tehetik termékeiket, de megjeleníthetők feleslegessé vált otthoni dolgaink, melyekre már nincs szükségünk. Mindhárom portál magyarul, az anyanyelvünkön köt össze minket nem csak a Felvidéken.

Mgr. Bödök Károly

Csicsó öröksége

A mindennapok hősei

Csicsói történetek **3.**

Szülőföldünk, a Felvidék történelmét, úgy tűnik, már sokan megírták. Akkor szükség van-e a *Csicsói történetek* harmadik részére? Ezekre a kételyeimre a válasz: ha mindenki, minden család megírná külön-külön a történetét, az sem lenne hiábavaló.

Mikor 2015-ben mi, csicsóiak megírtuk emlékeinket a nagy árvíz 50. évfordulójára, megtapasztaltuk az emlékezés erejét. Belegondolva, újabb 50 év után leszarmazottaink a könyvet olvasva újból átélhetik az eseményeket, úgy, mintha mi is velük lennénk. Nem vágyunk erre?

Másrészt a múlt emlékei segítenek a jövő döntéseinek meghozatalában, példával szolgálhatnak.

Ezek az indokok készítették minket arra, hogy belekezdjünk a Csicsói történetek harmadik részébe, hogy közreadhassuk olvasóinknak üzenetét.

Megeshet, hogy egy évszázad múltán, a mi és az utánunk következők történetét is megírják, mert hiszen falunknak nemcsak múltja van, hanem bízunk benne, jövője is!

Nagy Amália, Csicsó, 2017 májusa

Ez év őszén, októberben vagy novemberben tervezzük bemutatni és átadni olvasóinknak, falunk lakosainak a Csicsói történetek harmadik kötetét.

Csicsó p.t.

Receptek, ha már a borról írtunk:

Pozsonyi kifli:

0,5kg liszt, 25dkg vaj, 3 tojás sárgája, pici só. 2dkg élesztőt kis borban megáztatunk. A hozzávalókat összegyúrjuk, óráig pihentetjük, kisodorjuk, kiszaggatjuk. Töltelék: 25dkg darált diót, 25dkg cukrot kis borral összeállítunk. A kiszaggatott lapokat megtöltjük, félbehajtogatjuk kifliket formálunk. Megsütjük.

Egyszerű borsodó:

Hozzávalók: 2 dl fehérbor, 1 dl víz, 1/2 citrom leve, lereszelt héja, 1/2 kávéskanál liszt, 10 dkg cukor, 2 tojás. A hozzávalókat jól elkeverjük, és gőzön, habűstben addig verjük, amíg az egész habos lesz. Azonnal tálaljuk.

Mindkét receptben a bort tejjel is helyettesíthetjük.

„Gondolja meg mit kíván, a kérése teljesülhet!” Sajnos nem mindig úgy, ahogy elképzeltük.

Van egy másik mondás: A számítógép a parancsainkat teljesíti és nem az óhajainkat!

Viszont az óhajainkat, ha nem fogalmazunk pontosan, az emberek is félreérthetik:

„Itt van festék és ecset, fesse le az ablakokat! Szólt a mester az inasnak. Egy idő után jön az inas és kérdi: Mester, az ablakkeretet is lefesse?” Ha pontosan fogalmazunk, akkor is megtörténhet velünk, hogy nem jól teljesül a kívánságunk. De igazán elrontani valamit csak a számítógép tud!

És egy másik történet:

Mikor építették a kölni dómot, megkérdezték az egyik munkást, mivel foglalkozik.

- Látják, töröm a követ, egész nap robotolok.

Megkérdeztek egy másikat is, aki ugyanazt a munkát végezte, hogy mit csinál.

- Építem a kölni dómot.

Micsoda különbség! Munkálkodjunk úgy, hogy ne a követ törjük, hanem vegyük észre, hogy a kölni dómot építjük!

Bár belegondolva, nem igazán jó példa a kölni dóm építése. A dómot ugyanis több mint 600 évig építették kisebb nagyobb megszakításokkal (az egyik 300 évig tartott), 1248-tól 1880-ig. De megérte befejezni, az eredmény lenyűgöző lett. Vagy éppen ezért jó példa?

Nagy Amália

Csicsói értékőrök a taliándörögdi táborban

2017. július 10. és 15. között zajlott Magyarországon, Taliándörögden az Értékőrök nyári tábora. A táborban 12 felvidéki és 20 kárpátaljai fiatal vett részt a KÖSZI (Közép-dunántúli Szövetség az Ifjúságért) nonprofit egyesület ifjúsági szálláshelyén, gyönyörű, megújult környezetben. Falunkból hét fiatal ismerkedett fellelhető értékeink összegyűjtésének gyakorlatával és kiállításszervezéssel. A tábor a Magyar Cserkészszövetség támogatásával jött létre. Így a fiataljainknak, családtagjaiknak csak az odautazást kellett megoldaniuk és a jókedvet kellett magukkal vinniük. Köszönjük a KÖSZI-nek a felajánlást.

Taliándörögdi község Veszprém megyében, a tapolcai járásban fekszik. Ide kaptunk meghívást a KÖSZI (Közép-dunántúli Szövetség az Ifjúságért) nonprofit egyesület jóvoltából nemcsak mi, csicsói, de további felvidéki és kárpátaljai fiatalok. Eddig e faluról csak annyit tudtunk, hogy része a művészetek völgyének, ahol nyaranta kulturális fesztiválokat tartanak. De más nevezetességek is vannak a közelben, például az Úrtávközlési Földi Állomás vagy a középkori templom romjai.

Július második hetében tehát megérkeztünk táborunk helyszínére, ahol nagyon szívélyesen fogadott bennünket a két táborvezető, Hoffner Tibor és Bazsó Gabriella. Szállásunk elfoglalása után ismertették velünk a tábor egész heti programját és a szabályokat. Közben ismerkedtünk a földijeinkkel, akik Bátkáról és Zsipről (Rimaszombat mellől) utaztak ide. A kárpátaljai fiatalokkal is hamar barátok lettünk. Ők Tiszasalamon és Csap községekből érkeztek. Másnap már bedobtak bennünket a mély vízbe, vagyis miután csoportokra osztódtunk, elindultunk felfedező utunkra. Célba vettük a Kinizsi várat, ahol várjátékokkal szórakoztattuk egymást. Másnap Balatonfövenyesre mentünk, ahol eltöltöttünk egy szép, égető napsugaras délutánt. Itt mindjárt ki is próbáltuk A Tenkes kapitánya című filmből ismert jelenetet, vagyis jól be-kentük magunkat iszappal. A negyedik napon tartották számunkra a legérdekesebb előadásokat. Miután már csoportokba voltunk osztva, mindenki választhatott, hogy kivel fog dolgozni. Hallás-, látás

-, mozgássérült és autista emberekkel beszélgettünk. Betekintést kaptunk a mindennapi életükbe. Megismerhettük a vakírást is. Egy autista gyermek édesanyja beszélt fia fogyatékoságáról, hogyan kommunikál, mindig ugyanarról a témáról (őzekről és szarvasokról) beszél szüntelen. Gyógypedagógiai gyakorlatokat is tartott nekünk. A mozgássérült bácsival egy golden retriever kutya is érkezett. A hallássérült férfi pedig jelbeszédű tolmács közvetítésével beszélgetett velünk. Ezek után kipróbáltuk magunkat mint riporterek, riportalanyok és videósok, mert a fotózásról és videózásról is tartottak

nekünk előadást. Le is fotóztuk a község nevezeteseit. E szoros és élménydús nap délutánján íjaskodásra, vívásra és lovaglásra is jutott idő. Este a kárpátaljai fiatalok kihívtak bennünket focimeccsre, ahol szégyen ide vagy oda, de jól kikaptunk. Mi csak hét gólt tudtunk rúgni nekik, ők nekünk ennek sokszorosát. Utolsó napon következett a számháború. Puszta terepen tele „kecskedrzséval” (kecskebogyóval) két kiszáradt farakás között zajlott az ütközet. Még ki sem pihentük magunkat, máris túrázni indultunk egy nagyon szép tóhoz, le a völgybe. Vissza a kaptatón már szusszanásnyi erőnk sem volt, mégis visszaérkezésünk után várt bennünket a „KI MIT TUD” verseny. Itt aztán mindenki bemutathatta azt, amire erejéből még tellett. Mi négyen fiúk és Ági néni énekeltünk. Íme itt a dal:

*Három szabó legények MEK-MEK-MEK,
útra keltek szegények MEK-MEK-MEK.
Elindultak Bicskére, hárman ültek egy kecskére
MEK-MEK-MEK.
Hogy Bicskére beértek MEK-MEK-MEK,
Egy kocsmába betértek MEK-MEK-MEK.
Kértek két deci bort, hogy lemassák az úti port*

Ne csak emlékezzünk, emlékeztessünk is!

Október nekünk, keresztyéneknek is sok mindent jelenthet, mégis, ha október, akkor REFORMÁCIÓ.

Emlékezés az eredetre és gondolkodás önmagunkról. Ez annál inkább fontos, mert ma sok szempontból a felejtés kultúrájában élünk, és már azt is elfelejtettük, hogy az emlékezés nemcsak egyéni életünkben, hanem közösségeinkben is megtartó erő lehet. Aki elfelejti múltját, az önmagát adja fel és szolgáltatója ki.

Októberben újra átélhetjük közös múltunkat. Megtapasztalhatjuk, hogy tartozunk valahová, hogy nem vagyunk gyökértelenek. Ugyanakkor tudnunk kell, hogy ez a múlt nem azért fontos, mert a mi múltunk, hanem azért, mert az Igére, Jézus Krisztusra nyúlik vissza. Mert ha a múlt leválik az Igéről, az igaz eredetről, akkor minden emlékezés előbb-utóbb nosztalgizációvá válik. Kiürül és megcsontosodik. De mi a REFORMÁCIÓra nemcsak a múltunk miatt akarunk emlékezni, ha-

MEK-MEK-MEK.

*Kifizetni nem tudták MEK-MEK-MEK,
szűk lett rajtuk a nadrág MEK-MEK-MEK.*

*Most már mit csinálnak, mint a kecskék kiugrál-
nak MEK-MEK-MEK.*

Azért azt tudni kell, hogy mi csak mekegtünk, de azt lelkesen!!!

Mi lányok pedig „cup songoltunk” (cup song – poharas dal), ami azt jelenti, hogy poharakkal doboltunk és énekeltünk hozzá. A verseny után a helyi népdalkör régi magyar nótákkal kedveskedett a táborozóknak.

Az utolsó napon már olyan barátokká lettünk, hogy a búcsúzkodás bizony kissé érzékenyre sikeredett. Csak remélni tudjuk, hogy még találkozunk. Tibi bácsitól egy hangos kiáltással köszöntünk el: Csicsó egy jó HEJJJJJJJJJJ!!!!!!!

*Íródott 2017 augusztusában Androvics Mihály,
Androvics Zalán, Baraňovič Viktória, Borgula Tamás,
Krekáč Evelyn és Németh Emese tollából.*

Köszönetet mondunk Mgr. Bödök Károlynak, aki vállalta az oda- és hazafuvarozásunkat.

nem a feltámadott Krisztusban nyilvánvalóvá vált jövőnk miatt, aki magát adta bűneinkért, hogy kimentsen minket a jelenvaló gonosz világából, Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. Az Ige az, aki megtart. Nincs más jövő.

Összeállította id. Bödök Dénes

A reformáció emlékéve

A protestáns világ idén ünnepli a reformáció kezdetének 500 éves jubileumát, a Kárpát-medence reformátussága emellett saját hitvalló közössége megalakulásának 450. évfordulóját is.

Luther Márton 1517-ben megjelent 95 tételével indult meg immár visszafordíthatatlanul a nyugati keresztyén egyház megújulását szolgáló vita, mely még abban az évszázadban több protestáns felekezet és számos nemzeti egyház létrejöttéhez vezetett

A reformáció nem pusztán a 16. század emléke. Mindannyiunk közös öröksége, melynek nélkülözhetetlen eleme a megújulás.

A fiatal nemzedék zenekarai

A **Közmunkás** története Gööz Bertalan tiszteletes úr idejére nyúlik vissza, ő szervezte a ref. templom udvarán az Amitié (barátság) táborokat. Itt a zeneiskolába járó gyerekek (ezek voltunk mi, én akkor 10 éves voltam) egyházi énekeket tanultak meg, és hangszerrel kísértük a többi srácot. A faluban működő két zeneiskola (a Domonkos Dezső és a Komáromi Művészeti Alapiskola, illetve Krausz Margit-féle iskola) diákjai.

Ez volt az alapja egyébként a **Főnix kórusnak** is. Csapódtak hozzánk, néhányan le is morzsolódtak, de volt három állandó tagja a kezdeti összeállításnak: Mező András (akkor még harmonikán játszott), Borsicky Margaréta (furulya, ő többnyire csak a kórusban vett részt, bár később a Portában is zenélt velünk) és én gitárral.

Egy-két évvel ezután csatlakoztunk a Porta Színpadhoz, ezt Nagy Szerénke vezette. A **Porta Színpad** az elején csak magnóról játszott zenéket használt a koreográfia zenei aláfestéséhez (később aztán

jöttek a CD-lemezek), mi az előadásaihoz élő aláfestő zenét szolgáltatunk.

Közben a Főnix kórus is fejlődött, Lévai Attila ösztönzésére az addig alkalmanként (főleg egyházi ünnepekkor) összeálló zenekaros kórusból hetenként rendszeresen próbáló ifjúsági kórus lett, és ennek tagjai közül sokan vettek részt a Porta műsoraiban is. A korabeli zenei és színpadi élet alakulatai között jelentős személyi átfedések voltak.

Valamikor a 2000-es évek közepe táján jelent meg egy újabb rockzenekar, a Waskakasok, az egyik falunapon én is felléptem velük. Nem volt hosszú életű alakulat, de a Waskakasok jóvoltából bővült a hangszerelés, és Rákóczi Lajos személyében a Porta Színpad szert tett egy dobosra is. És így már megvolt az a zenei alap, amellyel a március 15-i és

október 6-i műsorokon használt rockzenét saját magunk adjuk elő. Ekkor Mező András barátom már zongorázott, én pedig még mindig gitároztam.

Szóval, a Porta Színpadnak saját zenekara volt, és a két nagy nemzeti ünnep alkalmára hónapokat zenéltünk együtt, próbáltunk. Újabb zenészek csatlakoztak hozzánk, Komjáthy Veronika (unokatestvérem) és Kustován Orsolya, mindketten gitároztak és mindketten Domonkos Dezső tanítványai (magam is az vagyok). Chyský Roland, a Waskakasok korábbi gitárosa dobolt (Rákóczi Lajos ekkor talán már külföldön dolgozott).

2006–2007-ben aztán úgy döntöttünk, hogy zenekart alapítunk, amely már nem csak a nemzeti ünnepek műsorainak alkalmára áll össze, hanem

bővebb repertoárt is betanulunk és fellépünk vele másutt is.

Így Komjáthy Veronika (basszusgitár), Kustován Orsolya (akusztikus gitár), Mező András (billentyű), Chyský Roland (dob) és én, elkezdtünk próbálni. Énekesünk

sajnos nem volt. 2007-ben a Nagy Géza által szervezett Hagyományörző Napon Kulcsodról mint segítő részt vett Petőcz Andrea (ma már Komjáthy Petőcz Andrea), és egy alkalommal, mikor összefutottunk a kultúrházban, megkérdeztem, nincs-e kedve eljönni a próbánkra. Ő igent mondott, és az ő énekhangjával vált teljessé a csapat.

Ha valaki megkérdezi, hogy miből ered a Közmunkás név, általában azt válaszoljuk, hogy közmunkát vállaltunk annak a zenei irányzatnak az ápolásával, amelyet műveltünk. Ez ugyebár az 1960–70–80-as és 90-es évek magyar zenéit jelentette (erről még később szót ejtek). A másik, kevésbé hivatalos verzió, hogy akik akkor létrehozták ezt a zenekart, mind aktívan részt vettek segítőként, szereplőként, szervezőként az akkori Hagyomány-

őrző Napokon. Nagy Géza jóvoltából pólót is kaptunk erre a célra, amelyen a Cs.Cs.Cs. Kht. jelképe alatt az is ott volt, mi is a szerepünk a rendezvényen. Az volt odaírva, hogy Közmunkás. Így lettünk mi közmunkások. A póló még ma is megvan.

Ami a zenei irányzatot illeti, játszottunk dalokat az LGT-től, a Piramistól, a Bikinitől, Republic-től, Eddától, Illéstől stb. Dolgoztunk fel saját hangszeres lehetőségeinkhez mérten Presser Gábor színházi dalaiból is.

Mindenki rendkívüli ütemben fejlődött, nem hagytuk, hogy egy nehéz dal kifogjon rajtunk, és nem törekedtünk arra, hogy ugyanúgy játsszuk el, ahogy a minta szól. Igyekeztünk mindig valamit megváltoztatni, máshogy csinálni, hogy egyénivé tegyük a dalt, feldolgoztuk, hogy ne legyen kiábrándító utáncat, de így is élvezhető maradjon.

2007. szeptember 8-án Kulcsodon volt az első, közönség előtti fellépésünk. Azt hiszem, csak azért nem Csicsón, mert az akkor közelgő október 6-i Porta-műsor miatt oda már nem fért be, de Petőcz Andi Kulcsodon épp egy nyárbúcsúztatót szervezett, így kötöttünk ki a kulcsodi kultúrház nagytermében, és rendkívül élvezetes (ám bakiktól sem mentes) egyórás műsort játszottunk végig.

Legtöbbször Csicsón, a falunapokon léptünk fel, időhiány miatt azonban nehéz volt összeegyeztetni a próbákat és a tanulmányi kötelezettségeket. Akkor már a Porta Színpad fellépésein is Közmunkásként említettek meg minket a meghívókon, de lényegében mindig is a Porta részei voltunk.

Két évvel első fellépésünk után elérkezettnek láttuk az időt, hogy külön koncertet szervezzünk, amelyen nemcsak mi, hanem legalább két másik zenekar is helyet kapott. Sikerült megszerveznünk

(sokat segítettek barátaink, a család és természetesen Nagy Szerénke), és így került sor 2009-ben egy teltházas, három zenekaros koncertre a csicsói kultúrház nagytermében. Óriási élmény volt.

A másik két fellépő az Undermind rockzenekar és a JET-LAG zenekar volt, az első Nagymegyerről, a másik Nemesócsáról, mindannyian remek zenészek. (A képen a Közmunkás. Fellépés Füssön egy bálban. Balról: Petőcz Andrea (Komjáthyne), Mező András, Komjáthy Veronika, Chyský Roland (dob, hátul), Komjáthy Lóránt jobb szélén.)

Ahogy egyre több terhet rótt ránk az egyetem (másoknak a középiskola), úgy váltak egyre nehezebbé a próbák, egyre kevesebb időnk maradt a zenekarra, legalábbis, ha nem családunktól akartuk elvenni azt az időt.

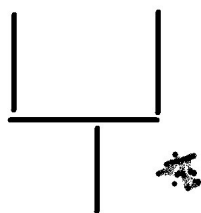
Egy idő után érezhető volt, hogy a zenekarnak tovább kellene lépnie, újítania kellene a repertoárját, de erre sajnos nem volt elég időnk, kapacitásunk. Végül pedig, megújulás híján részre szakadtunk. Mező Bandi saját zenekart alapított, és a báli zene felé orientálódott, én a Főnix kórusban találtam meg a zenei önmegvalósítást. Roli külföldre ment dolgozni, Veronikával és Orsival (Hostomská Fannival és Margarétával kiegészülve) itt-ott összejártunk zenélni, de ez végül nem bizonyult hosszú távú együttesnek. Ettől függetlenül, saját jókedvünkre a mai napig összeülünk zenélni, beszélgetni, ha alkalmunk adódik rá...*Folytatjuk!*

Komjáthy Lóránt, 2017. április 2.

A teljes írás képgalériával megtalálható a <http://csicso-nagy.uw.hu/fo-o-Csicso-NAGY-A/ert2-185-zenekarok.htm> weboldalon.

Rejtvény

Két vonal áthelyezésével az ábrán levő „szemetet” rakja fel a „lapátra”.

Köszönjük mindenkinek, aki az újságunk szerkesztésében részt vett. Szeretnénk mindenkit arra buzdítani, hogy írja le gondolatait és ossza meg másokkal. Ezzel is színesítve csicsói közösségünk életét.

Köszönjük.

Szerkesztőbizottság: Androvics Adrianna, Mgr. Bődök

Károly, Nagy Amália

Grafikai szerkesztő: Bődök Donát

ISSN 1339-5300

Čičov o.z. – Csicsó P.T.

946 19 Čičov, Dunajská 46/16, Slovakia

Elérhetőség: info@csicso.eu, www.csicso.eu

Hajósok

befejezés

Felsorolok néhány hajóst a teljesség igénye nélkül (a nevek mellé néhányuknak odaírtam a tisztségét is, sajnos kevesükét tudom): Balázs János (1847-ben épült a háza a Kertalján, népi építészetünk remeke, amely sajnos tavaly karbantartás hiányában összeomlott), Décsi János és Décsi Lajos (nem tudok róla, hogy rokonok lettek volna, különböző nemzedékhez tartoztak, feleségük úti okmánya többnyelvű volt, hogy tudják követni férjüket – az okmányok másolatát meg lehet nézni internetes albumomban), Fél Gusztáv (matróz), Füssy Miklós, Fél Lajos és Fél László (testvérek, akik a két első futball-labdát vették a csicsói gyerekeknek), Csémi Lajos (mind a négyen cseréptető, verandás téglaházat építettek Újcsicsón), Bödők Péter, Vida Lajos és Décsi Sándor (Budapesten telepedtek le családjukkal), Bödők Dénes (Bécsben élt feleségével), Petőcz Lajos (keresztapánk, kormányos volt), Nagy László (ezermester, az Alsó utcában építkezett, nagyapja, Nagy Lajos háza helyén), Nagy Elemér, Kosec Vojtech, Szép Dezső, Szász Károly, id. Balázs Sándor (kormányos), id. Szabó Lajos, ifj. Magyarics Gyula (gépész) – ők már nem élnek, Bödők Aladár, Lengyel Lajos, Kovács János („az utolsó csicsói halász”, hajóács), Bödők József (Czita) és id. Horváth Árpád (ők ketten nyugalmazott hajóskapitányok), és az ifjak közül ifj. Nagy András (hajóskapitány) és Nagy Attila (id. Nagy András fiai, Fél Lajos dédunokái), ifj. Győri Sándor és Dávid, ifj. Bödők János, ifj. Fél Károly, Szabó Roman, Textor Zsolt, ifj. Nagy Sándor.

Nagy Amália, adatközlő id. Horváth Árpád

Balázs Sándor hajóskapitányos

Gyerekkoromban Balázs Sándor (1920–2002), a házunkkal szemben lakó szomszéd, Sanyi bácsi sokszor viselte a hajósok egyenruháját. Felesége Juszti néni (Kustyán Jusztina, 1924–1993) gyakran vigyázott rám, amikor anyukám éppen dolgozott. Szerettem náluk lenni, mert olyankor mindig mesélt nekem. Ültem az ölében és hallgattam a régi idők történeteit. Mesélt férje munkájáról is. Ezekből az emlékekből csak annyi maradt meg bennem, hogy amikor megszólalt a Dunán éppen arra

tartó hajó kürtje, mindig azt mondta, hogy biztos Sanyi bátyád hajózott erre és beköszönt. Sajnos a többire már nem emlékszem, de fiuk, Sándor szívesen elmondta nekem, hogy édesapja milyen nagy-szerű hajós volt.

Sanyi bácsi 1920-ban született Csicsón és már az iskolás éveiben eldöntötte, hogy hajós lesz. Ki is tanult annak! De addig, mielőtt igazán elfoglalhatta helyét a hajókormányánál, még át kellett élnie a II. világháborút, és ennek befejezése után hadifogságba került. Másfél éven keresztül egy oroszországi fogolytáborban, a mezinovkaiban raboskodott (Mezinovo, a Dontól, Voronyezstől kb. 100 km). Hazatérte után többször elmondta, hogy az ő életét bizony a Biblia mentette meg. Történt ugyanis, hogy a biblia egy-két vékonyka lapját azért tépte ki, hogy eladhassa kenyérért és élelemért egy orosz rabórnek, ő pedig ebbe sodorta a cigarettadohányt. Így menekült meg az éhhaláltól.

A hadifogságból hazatérve a Csehszlovák hajózásnál helyezkedett el. Ezután már kedvére hajózhathatott a Dunán. Mivel megbízható munkaerő volt, hosszabb utakra is kiküldték, Bécstől egészen le a Duna-deltáig, keresztül a Vaskapun. 1956-ban kikötött Budapesten is, ott pedig belecsöppent az akkor kirobbanó forradalomba. Gyakran vele utazott felesége, ő sült-főzött a hajón. Készített neki egy kenyérsütő kemencét, abban mindig tudott sütni friss kenyeret. A Sitno nevű hajón egy-két alkalommal fia is vele tartott. Egyszer azonban elszakadt egy vastag drótkötél, és ez majdnem balesetet okozott neki. Azután fia már többé nem hajózott vele. Kolozsnémán többször részt vett a Csemadok napokon, akkor a Dunán uszályokon sétahajóztatták a népet. Szerette a munkáját, az akkori időben ez jól jövedelmezett. Mindig azt mondta, hogy nyugodt és szép élet a hajós élet. Még a ködöt is szerette, mert ködben leállt a hajóforgalom. Ezt hívták hajós ünnepnek.

Androvics Adrianna, 2017. május 20.

